

USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy Tomáše Foltase a soudců Jitky Zavřelové a Jana Kratochvíla v právní věci žalobce: **O. V.**, zast. Mgr. Michaelou Houdkovou, advokátkou se sídlem Lazecká 393/70a, Olomouc, proti žalovanému: **Krajský úřad Olomouckého kraje**, se sídlem Jeremenkova 1191/40a, Olomouc, za účasti osoby zúčastněné na řízení: **M. K.**, zast. JUDr. Pavlem Kvíčalou, advokátem se sídlem nám T. G. Masaryka 195/18, Prostějov, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 15. 12. 2023, čj. KUOK 137725/2023, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 18. 2. 2025, č. j. 33 A 5/2024-91,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.
- II. Žalobce **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému **se** náhrada nákladů řízení **nepřiznává**.
- IV. Osobě zúčastněné na řízení **se** náhrada nákladů řízení **nepřiznává**.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci a předcházející soudní řízení

[1] Rozhodnutím Magistrátu města Prostějova, odboru občanských záležitostí (dále též „správní orgán I. stupně“), ze dne 4. 9. 2023, č. j. PVMU 140117/2023 16a (dále též „rozhodnutí I. stupně“) byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku proti majetku ve smyslu § 8 odst. 1 písm. a) bodu 4 zákona o některých přestupcích, podle něhož *fyzická osoba se dopustí přestupku tím, že úmyslně způsobí škodu na cizím majetku zničením nebo poškozením věci z takového majetku*. Ke spáchání přestupku mělo dojít tím, že žalobce dne 25. 12. 2021 v době od 9:48 do 9:51 hod. v katastru obce P., na pozemku p. č. X, úmyslně poškodil 12 kusů okrasných keřů *prunus laurocerasus* (bobkovišň), které zasadila osoba zúčastněná na řízení (dále též „OZNŘ“), a tím způsobil škodu na cizím majetku ve výši 7 200 Kč. Za uvedený přestupek uložil správní orgán I. stupně žalobci podle § 35 písm. b) a § 46 zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o přestupcích“), a § 8 odst. 4 zákona o některých přestupcích, pokutu ve výši 5 000 Kč a dále povinnost uhradit náklady správního řízení.

[2] Rozhodnutím ze dne 15. 12. 2023, čj. KUOK 137725/2023 (dále též „napadené rozhodnutí“), žalovaný částečně změnil rozhodnutí správního orgánu I. stupně stran výše škody. Ve zbytku rozhodnutí I. stupně potvrdil.

[3] Žalobce podal proti rozhodnutí žalovaného žalobu ke Krajskému soudu v Brně (dále též „krajský soud“), který ji zamítl shora označeným rozsudkem, jenž je v plném znění přístupný na www.nssoud.cz.

II. Obsah kasační stížnosti a vyjádření

[4] Žalobce (dále „stěžovatel“) napadl rozsudek krajského soudu kasační stížností. V prvním okruhu stížních námitek stěžovatel setrvává na žalobní argumentaci, že nebylo náležitě zjištěno, kdo byl pachatelem daného přestupku. V druhém okruhu stížních námitek stěžovatel setrvává na žalobní argumentaci, že mělo dojít k nařízení ústního jednání. Bez ohledu na to, zdali o to stěžovatel požádal, měl správní orgán nařídit ústní jednání, aby zachoval dodržení zásady materiální pravdy. V třetím okruhu stížních námitek stěžovatel setrvává na žalobní argumentaci o neoprávněném užití kamerových záznamů. Pořizování záznamů na daném místě je zcela v rozporu s principem proporcionality a představuje zásah do práva na soukromí a rodinný život stěžovatele a jeho partnerky. V závěru kasační stížnosti stěžovatel namítá, že se krajský soud nezabýval společenskou škodlivostí přestupku.

[5] Žalovaný se ve vyjádření ke kasační stížnosti odkázal na rozsudek krajského soudu a napadené rozhodnutí. Argumentace o společenské škodlivosti nebyla uplatněna v žalobě. Navrhl, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnost odmítl pro nepřijatelnost, event. zamítl jako nedůvodnou.

[6] Osoba zúčastněná na řízení se ve vyjádření ke kasační stížnosti ztotožnila s rozsudkem krajského soudu. Navrhla, aby Nejvyšší správní soud „potvrdil“ rozsudek krajského soudu.

III. Posouzení Nejvyššího správního soudu

[7] Nejvyšší správní soud nejdříve zkoumal, zdali je kasační stížnost přijatelná. Podle § 104a odst. 1 s. ř. s., s účinností od 1. 4. 2021, platí, že rozhodoval-li před krajským soudem o věci specializovaný samosoudce a kasační stížnost svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele, odmítne ji Nejvyšší správní soud jako nepřijatelnou. Při rozhodování o přijatelnosti kasační stížnosti Nejvyšší správní soud vychází z judikatorně ustálených kritérií, která pramení ze závěrů usnesení NSS ze dne 26. 4. 2006, čj. 1 Azs 13/2006-39, č. 933/2006 Sb. NSS. Tyto závěry jsou použitelné i po novele soudního řádu správního (usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 6. 2021, čj. 9 As 83/2021-28, č. 4219/2021 Sb. NSS, bod 11). Dle této judikatury bude kasační stížnost přijatelnou, pokud: (i) se dotýká zatím judikaturou neřešených právních otázek; (ii) se týká právních otázek řešených rozdílně; (iii) je třeba judikaturního odklonu; či (iv) došlo k zásadnímu pochybení, které mohlo mít dopad do hmotněprávního postavení stěžovatele.

pokračování

[8] Stěžovatel v kasační stížnosti žádný důvod přijatelnosti výslovně neoznačil a ani Nejvyšší správní soud žádný takový důvod v posuzované věci neshledal. Kasační stížnost není přijatelná.

[9] V rozsahu prvního okruhu stížní argumentace, podle které nebylo náležitě zjištěno, kdo byl pachatelem daného přestupku, kasační soud neshledal zásadní pochybení krajského soudu, které by ve smyslu výše uvedené judikatury mohlo mít dopad do hmotněprávního postavení stěžovatele. Nejvyšší správní soud předně uvádí, že předmět sporu se s ohledem na kasační argumentaci uplatněnou v tomto okruhu zúžil na posouzení dostatečnosti a správnosti skutkových zjištění. Nelze proto uvažovat o přijatelnosti dle prvních třech výše uvedených důvodů. S ohledem na úzké vymezení sporné otázky a její vázanost na konkrétní okolnosti věci si lze jen obtížně představit, že by se zde jednalo o otázku řešenou judikaturou rozdílně či otázku, u níž je třeba judikurního odklonu. Důvod přijatelnosti spočívající v dosud neřešené právní otázce se pak ze své povahy zjevně týká toliko otázek obecnějších, resp. dopadá na výklad právních předpisů, jež má (zobecnující) význam pro další soudní i správní praxi. Smyslu institutu přijatelnosti kasační stížnosti by zjevně odporovalo, pokud by kasační soud považoval za otázku dosud nejudikovanou právě i posouzení toho, zda v jednotlivé věci krajský soud správně vyhodnotil obsah obstaraných podkladů rozhodnutí. Šlo by totiž o vytváření judikatury ohledně dílčích skutkových otázek, nikoliv ohledně obecnějších právních otázek (usnesení zdejšího soudu ze dne 11. 8. 2023, čj. 8 As 120/2022-28, bod 9). Je třeba také připomenout, že je to především krajský soud, který je oproti Nejvyššímu správnímu soudu povolán zhodnotit napadené správní rozhodnutí v tzv. plné jurisdikci, včetně otázek skutkových, o nichž si sám učiní úsudek. Zásah ze strany Nejvyššího správního soudu je v tomto ohledu výjimečný a omezuje se zpravidla na vady řízení a dokazování ve smyslu § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. (rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 1. 3. 2017, čj. 6 As 256/2016 79, bod 21, či ze dne 13. 5. 2020, čj. 6 Afs 7/2020 52, bod 23). Nejvyšší správní soud má tedy v řízení o kasační stížnosti zasahovat do hodnocení skutkových otázek, které provedl krajský soud, pouze tehdy, byl-li závěr ohledně skutkových otázek zatížen hrubou vadou. Muselo by se tedy jednat o skutečně zásadní pochybení krajského soudu. Případná nevýrazná pochybení při výkladu totiž zpravidla nedosahují takové intenzity, aby založila přijatelnost kasační stížnosti (srov. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 1. 2018, čj. 1 Azs 379/2017-26, bod 10). Žádnou takovou vadu Nejvyšší správní soud nashledal. Krajský soud náležitě zhodnotil podklady, na základě kterých správní orgány dovodily spáchání předmětného přestupku stěžovatelem, a vypořádal vznesenou argumentaci, a to s odkazem na příslušnou právní úpravu a zásady daného řízení (zejména zásada materiální pravdy). Závěry krajského soudu ohledně skutkového stavu tak *prima facie* nevzbuzují žádné důvodné pochybnosti o jejich správnosti (srov. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 1. 2023, čj. 8 As 215/2022-27, ze dne 20. 10. 2023, čj. 8 As 166/2022-30).

[10] Pro úplnost soud dodává, že ani při hodnocení obsahu úředního záznamu a jeho užití v řízení jako dalšího podkladu rozhodnutí se krajský soud neodchýlil od judikatury Nejvyššího správního soudu (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 5. 2016, čj. 1 Azs 81/2016-33, ze dne 29. 6. 2016, čj. 6 As 112/2016-30, či ze dne 22. 9. 2016, čj. 4 As 152/2016-37). Pokud pak jde o podpurný odkaz na postup orgánů činných v trestním řízení, argumentace směřující proti tomuto odkazu nemůže založit přijatelnost kasační stížnosti. Je zjevné, že krajský soud aproboval skutková zjištění správních orgánů

zejm. s ohledem na obsah kamerových záznamů. Přijatelnost kasační stížnosti tak nemůže založit pouze argumentace směřující proti jednomu (podpůrnému) rozhodovacímu důvodu (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 6. 2016, čj. 9 Azs 84/2016-22, či ze dne 29. 3. 2021, čj. 8 Azs 306/2020-41, či usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 12. 2024, čj. 8 As 79/2024-36, ze dne 14. 10. 2024, čj. 8 As 228/2023-25 atp.).

[11] Zásadní pochybení krajského soudu nepředstavuje ani jeho závěr, že stěžovatel nepředložil alternativní skutkovou verzi. Krajský soud tento závěr uvedl pouze nad rámec, resp. v souvislosti s vymezením rozsahu své přezkumné pravomoci. V těchto intencích byl vázán rozsahem a obsahem žaloby (viz § 75 odst. 2 s. ř. s. a rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 6. 2004, čj. 7 Afs 16/2003-79, či ze dne 9. 4. 2009, čj. 7 As 5/2008-63, č. 1951/2009 Sb. NSS).

[12] Z hlediska přezkumu skutkových zjištění správních orgánů se krajský soud nedopustil ani žádných jiných závažných pochybení, která by zakládala přípustnost kasační stížnosti (srov. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 11. 2019, čj. 2 Azs 75/2019-46, či rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 11. 2003, čj. 2 Azs 27/2003-59, ze dne 18. 12. 2003, čj. 5 Azs 24/2003-42, ze dne 21. 12. 2005, čj. 6 Azs 235/2004-57, ze dne 13. 8. 2008, čj. 2 Azs 45/2008-67, ze dne 27. 1. 2009, čj. 2 Azs 91/2008-66).

[13] Přijatelnost kasační stížnosti nezakládá ani argumentace obsažená v druhém okruhu námitek. Při hodnocení námítky směřující do nenařízení ústního projednání přestupku krajský soud nevybočil z mezí judikatury. Nejvyšší správní soud setrvale judikuje, že ústní jednání v řízeních podle přestupkového zákona nejsou povinná, ale fakultativní (rozsudky zdejšího soudu ze dne 13. 5. 2020, čj. 10 As 127/2020-54, ze dne 21. 10. 2021, čj. 9 As 185/2021-31, či ze dne 21. 12. 2021, čj. 8 As 195/2020-77, bod 14). Krajský soud též v mezích judikatury zdejšího soudu hodnotil, zdali byla zachována procesní práva stěžovatele při dokazování mimo ústní jednání (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 4. 2012, čj. 7 As 57/2010-82, či rozsudky téhož soudu ze dne 7. 1. 2016, čj. 9 As 139/2015-30, ze dne 16. 6. 2016, čj. 6 As 73/2016-40 atp.).

[14] I závěry ohledně použití kamerového záznamu, resp. stran jeho proporcionality ve vztahu k právu na soukromí stěžovatele a jeho družky odpovídají východiskům judikatury (viz rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 11. 2011, čj. 2 As 45/2010-68, č. 2518/2012 Sb. NSS, ze dne 17. 12. 2021, čj. 5 As 253/2019-21, či ze dne 30. 10. 2024, čj. 7 As 161/2024-33, či nálezy Ústavního soudu ze dne 12. 10. 1994, sp. zn. Pl. ÚS 4/94, či ze dne 9. 10. 1996, sp. zn. Pl. ÚS 15/96). Pokud pak jde o tvrzenou možnou manipulaci obsahem kamerových záznamů, krajský soud se touto otázkou zabýval zejm. v bodě 53, kde uvedenou argumentaci označil za „hypotetickou a spekulativní“. Stěžovatel na uvedené posouzení nereaguje, pouze uvádí, že se krajský soud uvedenou argumentací nezabýval, a v kasační stížnosti ji bez dalšího opakuje. Tím však stěžovatel nereaguje na rozhodovací důvod krajského soudu. Kasační stížnost (její část) je nepřipustná mimo jiné tehdy, pokud se kasační námítky mýlí s rozhodovacími důvody napadeného rozhodnutí (usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 7. 2022, čj. 8 As 119/2022-19, bod 7, či ze dne 4. 3. 2004, čj. 1 Azs 23/2004-55). Uvedené lze přiměřeně vztáhnout i k obecné polemice o nevhodnosti umístění kamer na pozemku OZNR. Nepřipustná je i argumentace, podle níž krajský soud pochybil, pokud se nezabýval společenskou škodlivostí skutku ve smyslu materiální stránky

pokračování

přestupku. Tu totiž stěžovatel neuplatnil v řízení o žalobě, v důsledku čehož se jí Nejvyšší správní soud nemůže zabývat (§ 104 odst. 4 s. ř. s. a rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 9. 2004, čj. 1 Azs 34/2004-49, ze dne 25. 9. 2008, čj. 8 Afs 48/2006-155, ze dne 30. 3. 2012, čj. 4 Azs 1/2011-89, ze dne 28. 8. 2020, čj. 8 As 66/2019-33).

[15] Přijatelnost kasační stížnosti neshledal Nejvyšší správní soud ani na základě žádné další kasační argumentace. Kasační stížnost nevyvolává otázky, které by dosud nebyly v judikatuře Nejvyššího správního soudu řešeny nebo byly řešeny rozdílně či vyžadovaly učinit judikaturní odklon. Nejedná se ani o případ zásadního pochybení krajského soudu, které by mohlo mít dopad do hmotněprávního postavení stěžovatele. Krajský soud naopak posoudil případ stěžovatele v souladu s ustálenou judikaturou, od níž Nejvyšší správní soud neshledal důvodu se odchýlit (srov. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 4. 2024, čj. 8 Azs 132/2024-42, ze dne 16. 6. 2021, čj. 9 As 83/2021-28, č. 4219/2021 Sb. NSS atp.).

IV. Závěr a náhrada nákladů řízení

[16] Nejvyšší správní soud ze shora uvedených důvodů dospěl k závěru, že kasační stížnost svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele, a proto ji podle § 104a s. ř. s. odmítl pro nepřijatelnost.

[17] O náhradě nákladů řízení soud rozhodl v souladu s § 60 odst. 1 větou první s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. (usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 3. 2021, čj. 8 As 287/2020-33, č. 4170/2021 Sb. NSS, bod 53, a usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 6. 2021, čj. 9 As 83/2021-28, č. 4219/2021 Sb. NSS, bod 18). Stěžovatel v řízení úspěch neměl, a nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. Žalovaný měl ve věci plný úspěch, nevznikly mu však náklady nad rámec běžné úřední činnosti, pročez se mu náhrada nákladů řízení nepřiznává.

[18] Výrok o náhradě nákladů řízení osoby na něm zúčastněné se opírá o § 60 odst. 5 s. ř. s., podle nějž *osoba zúčastněná na řízení má právo na náhradu jen těch nákladů, které jí vznikly v souvislosti s plněním povinnosti, kterou jí soud uložil. Z důvodů zvláštního zřetele hodných může jí soud na návrh přiznat právo na náhradu dalších nákladů řízení.* Soud osobě zúčastněné na řízení žádné povinnosti neuložil. Osoba zúčastněná na řízení sice navrhla, aby Nejvyšší správní soud vydal rozsudek, jímž „žalobce bude zavázán povinností k náhradě nákladů řízení“, avšak netvrdila žádný důvod hodný zvláštního zřetele, pro který by jí měla náhrada nákladů přiznána. Nejvyšší správní soud takový důvod neshledal ani na základě obsahu spisu. Postup dle § 60 odst. 5 věty druhé s. ř. s. je postupem zcela výjimečným (srov. rozsudky zdejšího soudu ze dne 15. 4. 2015, čj. 8 AOs 5/2013-87, bod 71, ze dne 10. 8. 2023, čj. 9 As 177/2023-157, bod 92).

Poučení: Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně 15. května 2025

Tomáš Foltas
předseda senátu